

zaak doet — die, om den *divorce* zonder moeilijkheden tot stand te brengen na overleg met zijne vrouw zich liet betrappen zoogenaamd, terwijl hij eene gehuurde persoon als medeplichtige in zijne armen sloot.

Dit is ook de geschiedenis van Daudet's Régis de Fagan, een beroemd dramatisch auteur. Hij heeft geene behoefte aan uitgaan, en geniet liefst de stilte van zijn huis- en studeerkamer. Zijne vrouw daarentegen wil al de verstrooiingen der Parijsche *Vanity-Fair* najagen. Vandaar het begin der oneenigheid. Maar de Fagan geeft toe, en mengt zich jaren lang in die welbekende wereld, die men *Tout-Paris* noemt. Als hij eindelijk tot stervens toe vermoeid is van dit hem hatelijk leven, vindt hij goed, dat een neef, ambtenaar bij den Staatsraad, zekere La Posterolle, zijne vrouw en dochters dag in dag uit in de wereld brengt. De verhouding van beide echtgenooten wordt ondragelijk. Wel zou de Fagan in de al te groote intimiteit zijner echtgenoot met La Posterolle aanleiding tot echtscheiding hebben kunnen vinden, maar hij verkiest dit niet uit genegenheid voor zijne kinderen. Want zegt hij — het argument is geheel Fransch —: „*Quand c'est l'homme, qui est pris en faute, le monde pardonne; quand c'est la femme, il y a un rejaillissement de honte sur la famille.*” Daarom overlegt hij met zijne vrouw, hoe hij schijnbaar op overspel zal betrappt worden — en de scheiding komt tot stand.

Er is in deze gegevens iets onverkwikkelijks, iets onoplosbaars. Een nobel gestemd kunstenaar als de Fagan, die uit liefde voor zijne kinderen zich tot zulk een somber kluchtspel leent, schijnt weinig doorzicht te bezitten. De rechter laat bij de scheiding de kinderen onder het toezicht der beleedigde partij. De Fagan kon dit weten, en verkrijgt dus eene zeer ongewenschte uitkomst — zijne dochters, Rose en Ninette, blijven bij de moeder, wier demoraliseerenden invloed hij zoo sterk vreest. 't Is waar, dat de meisjes Zondags om de veertien dagen bij hun vader zullen verschijnen, dat de Fagan hoopt ze eerlang meer te zullen zien, maar deze uiterst zwakke verwachting kan niet opwegen tegen den treurigen toestand, waarin hij ze zelf gebracht heeft.

De Fagan poogt zijne dochters, van zestien en twaalf jaren, des Zondags om de veertien dagen met schatrijke genegenheid aan zich te verbinden, maar kan niet worstelen tegen den invloed der moeder. De kinderen schijnen er op gedresseerd, wanneer zij iets zeggen of vragen. Het wordt er niet beter op, wanneer de moeder een tweede huwelijk sluit met La Posterolle, die al zoo lang haar vaste geleijonker was. De Fagan vreest nu den invloed van deze beide vijandige machten. Doch La Posterolle wordt benoemd tot prefect in Corsika, en de vader laat de beide meisjes uit Parijs vertrekken, schoon bij scheidingsakte bepaald was, dat zij Parijs niet zouden verlaten. Hij wil zich niet gehaat maken bij zijne dochters. En zij beloven hem dikwijls te zullen schrijven! In den beginne houden zij haar woord, later blijven de brieven weg. De Fagan houdt het te Parijs niet langer uit, en trekt naar Corsika.

Voor Alphonse Daudet was dit een aangenaam onderwerp. In de jaren 1862 tot 1864 bracht hij wegens zijne kwijnende gezondheid den winter door in Algiers, in Corsika of in Provence. Hij kent Corsika, vooral de steden, vooral